

end Præsterne maatte æde „Skuebrødet“, men „da Dayid hungrede, gik han ind i Herrens Hus og spiste Skuebrødene, som det ikke var ham tilladt at spise, men alene Præsterne.“ (Matth. 12, 3. 4.) Efter Pauli Udsagn (Titus 3, 9) er det en væsentlig Ting for Brødre i Kristus at „holde sig fra Stridigheder“; men „Paulus holdt for, at de ikke skulde tage den [Johannes Markus] med, som havde forladt dem i Pamfylie og ikke havde fulgt med dem til Arbejdet. Der blev da en *heftig Strid*, saa at de [Barnabas og Paulus, der havde vandret med al god Samvittighed for Gud — Ap. G. 23, 1] skiltes fra hverandre.“ — Ap. G. 15, 38. 39.

I de apostolske Tider gjorde nogle Kristne det til en Principssag at „tage Vare paa Dage, Maaneder, Tider og Aar“ (Gal. 4, 10) efter jødisk Ritual; andre gjorde det ikke. „En har Tro til at spise alt, men den skrøbelige [i Troen] spiser kun Urter.“ (Rom. 14, 2.) „Og,“ siger Paulus, „den som tvivler, naar han spiser, er domfældt, fordi det ikke er af Tro [Tillid til, at det er ret]; men alt det, som ikke er af Tro, er Synd.“ (Rom. 14, 23.) I de nyere Tider kan nogle spise Flæsk, andre ikke; en kan holde Søndagen, en anden Lørdagen og endnu en anden kan holde alle Dage hellige for Gud; en kan tage Del i Afholdssagen, en anden kan det ikke; en kan eje en Automobil, en anden kan det ikke. Til een Tid føler en Kristen, at der er visse Ting, han ikke kan gøre; senere, naar han faar mere Kundskab eller faar tænkt mere, kan han gøre dem med en god Samvittighed.

En Kristen har maaske ikke med en god Samvittighed kunnet deltage i et Lands militære Virksomhed, saa længe dette kun tilbød Tjeneste under Vaaben; senere hen, naar Anledningerne udvides, saa at han kan vælge et godt Arbejde i Forbindelse med Hospitals- eller Ambulance-Tjeneste, kan han maaske med en fri Samvittighed tage en saadan Tjeneste op. En Kristen, for hvem det fordrejede Synspunkt er blevet fremstillet, at det Røde Kors' Arbejde kun fremhjælper den Nedslagtning, der er

hans Samvittighed imod, kan ikke hjælpe det Røde Kors; men anlægger han det bredere Synspunkt, at det Røde Kors er til for at hjælpe de hjælpeløse, vil han finde, at han er i Stand til og villig til at hjælpe det Røde Kors efter Evne og Lejlighed. En Kristen, der er uvillig til at slaa ihjel, har maaske ikke med god Samvittighed kunnet købe Regerings-Obligationer; senere, naar han ser, hvor store Goder han har modtaget under denne Regering og indser, at Regeringen er i Vanskeligheder og dens Frihed i Fare, føler han sig i Stand til med en god Samvittighed at laane Landet nogle Penge, ligesom han vilde laane dem til en god Ven, der var i Nød.

Den Kristne, der har det klareste Syn paa Tingene, er den, som er bedst underrettet, hvad *Bibelen* angaar. Den Kristne, der kun er i Stand til at se Tingene fra eet Synspunkt, er i Fare for at blive, hvad Paulus kalder „skrøbelig“ i den Forstand, at hans Udygtighed til at se alle Sider af et Spørgsmaal begrænser hans Handlingsomraade. Snæversindethed indbyder til Trængsler og Forfølgelser af Grunde, som ikke engang indirekte staar i Forbindelse med sand Kristendom. Saadanne Trængsler kan sædvanligvis godt undgaas og bør undgaas, for at den Art Trængsler og Forfølgelser, som tilkommer os, kan være direkte Resultater af det indviende Liv og ikke af andre Aarsager. Den sande Kristi Efterfølger vil have nok at lide for som en Kristen. Han vil gøre sit Bedste for at studere alle Sider af ethvert Spørgsmaal og fjerne alle Aarsager til Anstød, som ikke angaar hans sande kristelige og religiøse Overbevisninger og de Principper, som er væsentlige.

„Dersom I haanes for Kristi Navns Skyld, er I salige; thi Herlighedens og Guds Aand hviler over eder. Thi ingen af eder bør lide som Morder eller Tyv eller Ugerningsmand eller som en, der blander sig i anden Mands Sager; men lider han som en Kristen, da skamme han sig ikke, men prise Gud for dette Navn.“ — 1 Pet. 4, 14—16.

(1. Juni 1918.)

Den nye Vilje er Grundvolden for den kristelige Karakter.

„Thi I er døde, og eders Liv er skjult med Kristus i Gud.“ — Kol. 3, 3.

Vi forstaa, at der kn er to store moralske Kræfter i Universet — godt og ondt, Retfærdighed og Synd; og at alt, hvad der ikke er *rigtigt* er *urigtigt*. Af Naturen blev Mennesket oprindeligt skabt i fuld Overensstemmelse med Gud. Men ved Ulydighed fra det fuldkomne Menneskes Side, som Gud havde skabt, kom Synden ind i Verden tillige med dens Straf, Døden. Denne oprindelige Synd er blevet overført fra Forældre til Børn, indtil, som Apostelen siger, *alle* er Syndere, alle er i denne faldne Tilstand.

Efter at Adam havde været ulydig imod Gud, havde han Satans Sind, der er et uret Sind — ude af Harmoni med Guds Forordninger. Paa Grund af Adams Afvigelse er alle hans Efterkommere født med fordrejede Hoveder og med mere eller mindre fordrejede Viljer. Vi mener ikke, at det faldne Men-

neskes Sind og Vilje er helt og holdent satanisk, men at Menneskeslægten fødes med forvendte Sind og mere eller mindre er Satans Trælle. Det eneste, der kan afhjælpe Skaden, er, at vi faar en ny Vilje, et nyt Sind.

Her kommer Herrens Budskab til os med Tilbud om Tilgivelse, Forligelse med Ham paa visse Betingelser. Naar vi spørger om, hvad det er for Betingelser, finder vi, at det er 1) en fuld Overgivelse af vor Vilje til Gud og 2) en Antagelse af Guds Vilje i Stedet for vor egen. Et fuldt Gensvar fra *Legemets* Side ventes ikke, thi dette er umuligt i vor faldne Tilstand; men en fuld Overgivelse af *Viljen* forlanges.

De, der i Løbet af Evangeliets Tidsalder overgiver deres Viljer fuldt ud til Gud, faar en ny Natur. I Stedet for at være Syndens Tjenere, kan vi nu blive Retfærdighedens Tjenere. Dette bliver vi ved at træde fra Syndens Side over paa Sandhedens Side,

Guds Side — bort fra Satans Side; thi der er kun de to Sider. Den der derefter forlader den nye Vilje er gaaet tilbage til den urigtige Side. Da vi blev nye Skabninger under den guddommelige Ordning, op-hørte vi at være gamle Skabninger. Men om vi skulde ophøre at være nye Skabninger, hvad vilde vi da være andet end gamle Skabninger igen? Den nye Vilje er død; den gamle Vilje er levet op igen — kommet til Live igen.

Mesteren sagde: „Vi kan ikke tjene Gud og Mammon.“ (Matth. 6, 24.) Vi kan ikke være baade Retfærdighedens og Syndens, Sandhedens og Vildfarelsens Tjenere. „I er hans Tjenere, hvem I lyder.“ (Rom. 6, 16.) Saa længe som den nye Skabning vedligeholder sin Forbindelse med Gud, er han Retfærdighedens Tjener. Men saa snart hans Vilje vendes bort fra Gud, vendes den bort fra Retfærdighed og atter en Gang tilbage til Synd. Den antager derfor Satans Stilling.

Indvielsens sande Mening.

Mange bekendende Kristne forstaa slet ikke, hvad der er indbefattet i Indvielse til at være Søner. Mange forstaa ikke, at det betyder at give Afkald paa alle jordiske Rettigheder, jordiske Forhaabninger, jordiske Ærgerrigheder. De tror, at Indvielse til Gud betyder en Villighed til at leve et moralsk, oprigtigt Liv og intet mere. De har ikke set Dybden i Apostelens Udsagn: „I er døde, og eders Liv er skjult med Kristus i Gud.“ Paulus mener her: Eders Viljer er døde, og I er blevet avlet paany som nye Skabninger i Kristus. De, der ikke har forstaaet dette, er ikke døde som Mennesker — de har ikke taget det Skridt at indvie sig fuldt ud til Gud.

En retfærdig Vilje er Begyndelsen til en retfærdig Karakter; thi Viljen fremstiller Hensigten, Idealet. Dersom denne retfærdige Vilje vedligeholdes og sættes i Virksomhed, vil Resultatet blive, at en retfærdig Karakter udvikles. Men dersom denne retfærdige Vilje mistes, vil Karakteren udarte. Dette vilde dog ikke betyde, at Intelligensen eller Personligheden vil gaa tabt, men at den retfærdige Karakter vil lide Skibbrud. (Ez. 18, 24.) Bibelen sammenligner dem, der mister deres nye, retfærdige Vilje, med Hunden, der vender tilbage til sit Spy, og med Soen, der efter at være rensat vælter sig i Snavset. — 2 Pet. 2, 22.

En ny Vilje er et Menneskes eget Arbejde. Den faldne Naturs Vilje „er ikke Guds Lov underdanig, ej heller kan den være det“, forsikrer Apostelen Paulus os. (Rom. 8, 7.) Et Menneske kan tage sig Tid til Overvejelse og have en Periode, i Løbet af hvilken han lidt efter lidt beslutter sig til, hvad han vil gøre, og i Løbet af hvilken de forskellige Organer i hans Sind vejer Indvielsesspørgsmaalet for og imod. Men Indvielseshandlingen er Resultatet af hans endelige Afgørelse til Gunst for Herren. Hans naturlige Vilje maa forandres fra dens vrang Retning eller i det mindste fra dens Ubeslutsomhed til en fast Afgjorthed i den rigtige Retning, til en fast Beslutning om at ville forsage Verden med alle dens Forhaabninger og Ærgerrigheder og at ville modtage Kristus som sin Genløser tillige med alle de himmelske Løfter, der har deres Midtpunkt i Herren. Ind-

vielsen er altsaa den nye Viljes første positive Handling. Efter Indvielsen og Faderens Antagelse deraf vil denne nye Vilje danne Grundlaget for den nye Skabning. Den enkelte antages af Gud gennem Kristus til Evangeliemenighedens høje Kaldelse.

Viljens Betydning.

Efter at man har indviet sig fuldt ud og er blevet avlet af den hellige Aand, er den gamle Vilje virkelig død. Naar saaledes vor Tekst erklærer: „I er døde, og eders Liv er skjult med Kristus i Gud“, er det ikke Legemet, der er dødt; heller ikke Sindet eller Forstanden; det er den gamle Vilje, der er blevet overgivet. Den gamle Vilje er ikke regnet for død, men er virkelig død; thi man kan ikke have to Viljer paa een Gang, lige saa lidt som man kan tale i to Retninger paa samme Tid eller være i to Lande samtidig eller være to forskellige Personer paa samme Gang. For dem, der er i Kristus Jesus er derfor „det gamle forgangent, og se, alt er blevet nyt.“

I ens aandelige Person indtager Viljen Stillingen som Konge, Hersker, Despot, Enevoldshersker. Den regerer hele Legemet — det vil sige, den har Retten til at regere; og den skulde regere. Da den gamle Vilje blev forkastet, blev Herrens Vilje antaget som Hersker over den Persons menneskelige Legeme, der indviede sig. Retten til at herske blev virkelig overført fra den gamle til den nye Vilje, til Guds Vilje i Kristus. Fra da af blev Mennesket friet fra sin gamle Viljes Herredømme og underlagt den nye, der er i Overensstemmelse med Guds Vilje.

Denne nye Vilje har imidlertid Vanskelighed ved at befæste sit Herredømme over det menneskelige Legeme; thi hele dens Rige — Legemets Lemmer — er ude af Harmoni med den nye Hersker. Sindet er mere eller mindre forventt og fordrejet paa Grund af Synden. Mange af Sindets Evner foretrækker snarere den gamle Herre og føler sig under Tvang under den nye Viljes Anordninger. De ønsker at gøre Oprør og faa deres eget sat igennem. Undertiden er den nye Vilje, den nye Hersker, altfor eftergivende overfor sine Undersaatter. Den nye Skabning maa dog huske, at der ikke er noget Valg — at den maa regere med en Jernhaand; thi om Kødets Vilje skulde vinde Sejer og atter blive Herre, vilde det betyde, at den nye Vilje var gaaet til Grunde, at den nye Skabning var død. Dette vilde betyde evig Tilintetgørelse — den anden Død.

Enhver, der een Gang har overgivet sin Vilje til Gud og er blevet antaget af Herren og avlet af den hellige Aand, er paa Prøve for Liv eller Død. Hvis han vender sig til Synden for at synde med Vilje, vil der ikke være noget fremtidigt Haab for ham. Derfor tilkommer det den nye Skabning at beherske sit Legeme, sit Sind, sine Lidenskaber og at huske paa de dyrebare Løfter, som han er blevet Arving til i Kristus. For at kunne gøre dette er Guds Ord givet ham. Ved dette Ords Ledelse skal han holde Vagt over sit Sind, vogte paa sine Tanker, ransage sin Opførsel. Uden Hensyn til hvor oprørsk hans Kød end maatte være, tilkommer det den nye Vilje at modsætte sig enhver Ulydighed, at besejre og styre sit dødelige Legeme, saa langt som det er ham muligt at gøre det. Hvad han maatte mangle i Evne

vil Herren under visse Betingelser dække og undskylde.

Den nye Vilje ernærer sig af Guds Ords Kundskab. Efterhaanden som Guds barnet betragter og beundrer den guddommelige Karakters Storhed — Guds Visdom, Retfærdighed og Kærlighed — begynder det at efterfølge disse Egenskaber; og paa den Maade kommer det til at ligne Gud. Lidt efter lidt bliver det ligedannet med Guds elskelige Søn. Ved sit Forsyns Styrelse ordner Gud sine Børns Anliggender saaledes, at hvad der vilde være for svært for os bliver ryddet bort fra vor Vej. Dersom vor Vilje forbliver Ham fuldt ud underdanig, vil *alle Ting* komme til at samvirke til vort Bedste. — Rom. 8, 28.

Saadanne Guds Børn vil ikke blive fristede over Evne; thi idet Herren tillader Fristelsen, vil Han ogsaa sørge for en Udgang deraf. (1 Kor. 10, 13.) Ved at lægge Mærke til alle deres Udfrielser og den Hjælp, de har faaet i Nødens Tid, vil de blive styrkede og befæstede i Troen. Eftersom den nye Vilje bliver stærkere og stærkere, vil den Kristne ikke være tilbøjelig til at lade sig lokke bort fra Vejen ved falske Lærdomme. Men den nye Vilje kan dog ikke vente at vinde en *let* Sejer over Kødets. Den maa bestandig være i Strid med det gamle Legemes Tilbøjeligheder. Men formedelst vor Herre Jesus Kristus vil den nye Skabnings bedste Bestræbelser blive regnet som Opfyldelsen af den guddommelige Lov. — Rom. 8, 1—4.

Vink hentede fra Herrens Erfaringer.

Naar vi studerer Herrens Erfaringer for at faa Lys over dette Emne, lægger vi Mærke til, at Han ved sin Indvielse i Jordanfloden opgav sin egen Vilje som et Menneske og antog Faderens Vilje som sin. Fra da af var Hans egen Vilje død. Da Han i Getsemane Have bad til sin Fader: „Ske ikke min, men Din Vilje“, havde Han ikke forandret sit Forsæt. Han mente ikke, at Han havde en modsat Vilje i Sagen. Hans Sind var endnu det samme som ved Indvielsen. Men der var opstaaet en Tilstand i Hans Liv, som forvirrede Ham. Han var ikke sikker med Hensyn til Faderens Ønske. Saa vidt som Hans egen Kundskab gik, kunde Han ikke se, at der kunde vindes noget ved, at Han led en saadan stor Forsmædelse og Vanære som den, Han stod foran i Forbindelse med sin Død som det modbillige Paaskelam. Maaske kunde Han blive skaanet for at dø som en Forbryder, der var beskyldt for at være en Gudsbespotter, en Fjende af den Almægtige. Han var ikke sikker paa, om dette var en Tilfældighed, der kunde afvendes. Dersom den kunde afvendes, ønskede han, at den maatte blive det. Men Han begærede, at Faderens Vilje maatte ske, hvad denne end var. Han overlod sig helt og holdent i Faderens Hænder. Dette var Hans Tanke. Han udtrykte sig her aldeles uden Hensyn til sine menneskelige Følelser.

Herren havde endnu sit Menneskelegeme med dets Forkærligheder. Menneskelig talt vilde Han foretrække at blive skaanet for Vanæren. Som en ny Skabning vilde Han foretrække ikke at blive ihjelslaaet som en Bespotter af den Fader, som Han elskede og ærede. Vi kan være sikre paa, at Han

ikke havde nogen anden Tanke end at dø en Offerdød; thi Han havde fortalt sine Disciple, at han skulde korsfæstes. Men eftersom Offerets Fuldbredelse drog nær, saa Han, hvad der forestod Ham — det falske Forhør og alt, hvad det indbefattede, de falske Beskyldninger, Ydmygelsen, den dybe Vanære — og Sagen blev stadig mere alvorlig for Ham. Han var ikke sikker paa, om det var nødvendigt for Ham at lide denne Vanære og at blive anset for at være en Fjende af Gud. Hvis det var nødvendigt, havde Han ikke et Ord at sige. Vi forstaar det ikke, som om Hans Ord giver til Kende, at Han havde en Vilje, der paa nogen Maade var i Modstrid med Faderens.

Guds Styrelse i de daglige Anliggender.

Det Spørgsmaal kan opstaa her: Dersom Herren ikke var vis paa, at den himmelske Fader planlagde hver enkelt Del af Tans Erfaringer, skulde vi da have den Tanke, at vor Fader planlægger og ordner hvert lille Tilfælde, der møder os?

Der er sandsynligvis yderliggaaende Tanker paa begge Sider af dette Spørgsmaal. Vore Hjerner er forskellige. Vore Erfaringer er forskellige. De enkelte iblandt os er øjensynligt af Naturen tilbøjelige til at se Tingene fra forskellige Standpunkter. Vi tror, at mange af os af Naturen ikke har let nok ved at se Herrens Forsyns Ledelse i de smaa Ting i Livet. For vor egen Del er vi snarere af den Mening, at mange vilde faa endnu større Velsignelser, hvis de vilde give mere omhyggelig Agt i den Retning. Nogle gaar dog til Yderligheder i deres Meninger om Herrens Forsyns Styrelse. Saadanne er tilbøjelige til at tænke, at hvis de træder i en Vandpyt, har Herren noget at gøre dermed.

Men vi forsikret om, at „Herrens Engel lejrer sig trindt omkring dem, som frygter Ham og udfri dem.“ (Ps. 34, 7.) Persoligt kæmper vi mere og mere for at se Herrens Forsyns Ledelse i alle vore Anliggender. Vi er ogsaa forsikrede om, at „en god Mands Skridt er forordnede af Herren“ (Ps. 37, 23 eng. Overs.). Det betyder dog ikke nødvendigvis, at vi skal tro, at alt, hvad vi gør, og hvert Skridt, vi tager, er forordnet af Herren, selv naar det viser sig at være et *Fejltrin*; men at et retfærdigt Menneskes Vandring er under Herrens Overopsyn. Gud giver sine Engle, sine Budbærere, at have Omsorg for Hans Folk. (Ps. 91, 11. 12; Heb. 1, 14.) Vi er blot Redskaber i Hans Hænder, dersom vi ledes af Ham. Med Hensyn til Arbejdet paa vore egne Hjerter er vi imidlertid mere end dette; og vi maa bruge vor Fornuft med Hensyn til vor Vandring, med Hensyn til hvorledes vi skal bruge vore Talenter for Herren — hvorledes vi skal gøre frivilligt Arbejde, hvorledes vi skal præsentere en Bog eller en Traktat o. s. v. Vi skal bruge vore Hjerner og søge at faa dem ledet af Herren.

Vi har stor Respekt for dem, der gaar til Gud hver Morgen og beder Ham om at lede deres Dag saaledes, at de kan faa Lejlighed til at vidne om Sandheden. Det forekommer os, at Herren maa finde Behag i en saadan Stilling, og at Han vil tænke: „Her er en *villig Tjener*, og jeg vil give ham en Lejlighed til Tjeneste.“ Vi beundrer i høj Grad dem, der har denne absolutte Tillid til Herren, fordi de

indser, at vi ikke er noget i os selv, at Herren er os nok, at Han bruger os som Redskaber, og at vi er paa Udkig efter Lejligheder til at tjene Ham og Hans. Vi lægger Mærke til, at alle vor kære Genløseres Skridt var forordnede af Jehova. Medens Han til at begynde med ikke var i Stand til klart at se, at Hans endelige Ydmygelse var forordnet af Gud, saa Han dog lidt senere, at den var forordnet af Gud, og at den var en Del af den bitre Kalk, som Han maatte drikke. Hans Erfaringer var bestemte af Gud.

Sandsynligvis gælder dette ogsaa mange af vore Erfaringer. Ting, som vi mener er andres Fejl eller er Tilfældigheder, er sandsynligvis mere eller mindre eller maaske *helt og holdent* under Guds Overopsyn. Vi ved, at Gud ikke vil gøre Indgreb i nogens Samvittighed; men samvirkende med Livets Omstændigheder er sikkert mange Ting forordnede for at udføre Guds Hensigt med os, og Han vil afvende alt, hvad der vilde være til Skade for os.

(15. Juli 1918.)

Et Brev til Familien paa Bethel.

Elskede Venner i Kristus!

Guds Fred vorde eder mangfoldig til Del og Hans Velsignelse være rigeligt over eder! Jeg tænker ofte paa eder og beder meget for eder; og jeg er sikker paa, at Herren velsigner eder.

Fængselslivet er underligt for os; og dog er hver Erfaring ledsaget af Glæde, fordi vi ser paa alt dette fra det himmelske Synspunkt. Nu kan vi med Sandhed syng:

„Svind, svind hver jordisk Glæde,
Jesus er min!“

I Virkeligheden er der nu ingen jordiske Glæder; men vi ser med glad Forventning hen til den Dag, da vi skal samles hjem. Syv Dage i Fængsel forandrede vort Udseende noget og mindede os om, at Dødsprocessen virker i vort Kød. Den ottende Dag blev vi flyttet til et Fængsel, hvor der er mere Lys og Frihed. Vi har nu syv Celler i en Korridor, der er adskilt fra andre Fangere, og vi kan have Samfund med hverandre hele Dagen. Om Aftenen, naar de store Jerndøre lukkes, og hver af os lukkes forsvarligt inde i sin Celle, raaber vi til hverandre og drøfter Guds dyrebare Ord. Derpaa taler vi sagte med Herren; og vi taler til Ham om *eder* og om alle de kære Faar og beder Ham om at beskytte eder.

Om Herren vil, vilde vi være glade ved at besøge eder en Gang endnu og forsøge at hjælpe eder paa en eller anden Maade; og i den Hensigt har vi haabet, at vi vilde faa Lov til at stille Kavtion. Vor Faders Vilje ske! Vi føler os ofte tvivlrådige mellem to Ting — enten vi skulde foretrække at gaa herfra eller at komme for at tjene eder en Stund, førend vi gaar hjem. Hans Vilje ske! Jeg føler mig forvisset om, at alle disse Erfaringer modner Menigheden og bereder den til den endelige Indsankning. Eders Breve og Brevene fra de kære Venner alle Vegne viser, hvor blidt de bøjer sig for Ilden, der fortærer Ofret. Dette glæder mit Hjerte. Jeg agter det for idel Glæde at have den Forret til være delagtig i at opfylde det, „som fattes i Kristi Trængsler for Hans Legeme, som fattes i Menigheden.“ Jeg takker vor kære Fader, fordi Han har været saa god at sende seks Brødre med mig, for at vi kan nyde disse Forretigheder sammen.

For flere Aar siden havde jeg den Glæde at rejse gennem nogle af de Landstrækninger, som Paulus gennemrejste, medens han tjente de hellige. Jeg besøgte ogsaa det Fængsel i Rom, hvor han sad inde-

spærret. Nu har vi nogle af de samme Erfaringer i Fængsel; og vor Fader har tilladt det og vil lede det altsammen til vort Bedste. Naar vi nu læser Paulus's Erfaringer, har de en mere levende Interesse for os. Hvis vi nu blot trofast kan fuldende vort Løb, skal vi møde Paulus og Br. Russell og se Herren! Græd ikke for os, I elskede; jeg er i Virkeligheden forvisset om, et I ikke gør det, men at I glæder eder med os. Dersom vi en Dag kunde komme og færdes i Bethelhjemmet og se, at I alle er sikre og lykkelige, tror jeg, at jeg vilde føle mig bedre tilpas. Men saa tænker jeg paa, om ikke Broder Russell hver Dag faar Lov til at have Øje med Bethel. Jeg ved, at Herren har gjort alle nødvendige Foranstaltninger.

Lad ikke eders kære Hjerter være urolige, og frygt ikke, hvad Mennesker kan gøre eder. Jeg kan næppe tro, at Regeringen vil søge at forstyrre eder i Hjemmet eller paa Kontoret. Bliv i Skibet og stol paa Herren. Tillad mig blot at raade eder til at være rolige og tale saa lidt som mulig om Genvordigheden. Pas stille eders Arbejde og fortsæt dermed, indtil Herren siger: „Det er nok!“ Fra det, jeg hører, dømmer jeg, at disse Prøvelser drager alle Herrens kære Børn tættere sammen; og saadan skulde det ogsaa være. Vi venter derfor, at alle paa Bethelhjemmet vil „tjene hverandre i Kærlighed.“ Husk Paulus' Formaning om at undgaa dem, der volder Splittelser, og som har søgt at ødelægge Herrens Hjord. Tiden er nu inde for hvert enkelt til at beskikke sit Hus. Kongen er for Døren.

Gør alt, hvad I kan, for at opmuntre de kære Faar i Hjorden. Trøst dem med de dejlige Løfter om en snarlig og herlig Hjemkomst. Aldrig har jeg elsket eder saa højt som nu. *Jeg savner eder* — og det er at bruge et svagt Udtryk. Hvor lifligt det vil blive at samles om vor Faders Trone og glæde os med uudsigelig og evig Glæde!

Medens det er sandt, at vi ikke ved, hvad der venter os, tænker jeg mig dog, at der vil blive en kort Tid, hvor vi i Frihed kan tjene Hans kære Børn. Det sker alt efter Hans Raad. Hans Vilje ske! Eders Budskaber til Brødrene er blevet højlig værdsat. Herren belønne eder rigeligt! Vid for vist, at vi elsker eder højt. Vor Herres Jesu Kristi Naade være med eder alle.

Eders Broder og Tjener ved Hans Naade,

J. F. Rutherford.

(Ovenstaaende Brev var skrevet den 28. Juni i L. I. Byfængsel.)